

Barbara Cartland

Kärlekens vingar

Den eviga samlingen 46

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

KÄRLEKENS VINGAR

Kärlekens vingar

är översatt från engelska av Ulla Henning

Originaltitel: *Open Wings* © 1978 Barbara Cartland

Omslagsfoto: Shutterstock

Omslagslayout: grafiskstue.dk

© 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711652657

1. E-boksutgåva, 2016

Format: EPUB 2.0

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Första kapitlet

- Kan jag hjälpa till?

Lorna lät sina värkande armar sjunka ner och vände på huvudet. Hon tittade över stängslet till fruktträdgården och fick syn på en man som hon förmodade var en av konvalescenterna på Hall.

- Tack, men jag är nästan färdig, svarade hon och pekade på korgarna som var fyllda med mogna körsbär.

- Får jag inte komma in och hjälpa till med att äta upp dem?

Lorna skrattade.

- Absolut inte. De flesta ska bli sylt. Vi behåller bara lite själva.

- Jag känner ändå att jag vill göra något, sade främlingen oförbättrligt.

Han såg längs stängslet, som var i stort behov av reparation, och klättrade över det in i trädgården. Han var smärt och lång, och när han gick mot Lorna märkte hon att han haltade och hade ena armen i mitella.

- Om ni så gärna vill arbeta kan ni ju hjälpa mig med att fylla den här. De andra är färdiga.

Hon sträckte inbjudande fram sin korg. Nykomlingen ställde sig bredvid henne och sträckte sig efter körsbären med en arm och släppte ner de plockade bären i den

tomma korgen. Men efter en stund märkte Lorna att han inte arbetade särskilt energiskt. Det såg i stället ut som om han mest tittade på henne.

När korgen var full blev hon plötsligt medveten om sitt okammade hår och upphettade, varma ansikte. Hon tog fram en näsduk och torkade sig i pannan.

- Var det verkligen så bråttom? frågade hennes medhjälpare.

- Jag måste vara färdig före kvällen - före tedags egentligen.

- Fint - då har ni tid över! sade han glatt. Vi sätter oss en stund och bekantar oss. Jag vet vad ni heter. Ni är Lorna och dotter till kyrkoherden, men jag vill veta massor med saker. Sitt ner och berätta om er själv.

Det låg en gammal trädstam en bit bort. Han satte sig där och log mot Lorna som stod kvar lite obeslutsam, blyg och förvirrad.

- Kom, bad han. Se inte så rädd ut.

- Det är jag inte, förnekade hon genast och rodnade mot sin vilja.

Tveksamt gick hon mot stocken.

- Det var bättre, sade han. Nu kan vi prata. Jag heter Braith, Jimmy Braith. Som ni nog gissat är jag här för att bättra på min hälsa.

- Hur blev ni sårad? frågade Lorna.

- Nödlandning, svarade han. Jag ville komma hem trots den skada hunnerna gjort på oss. Och jag kom hem, men vi landade inte så bekvämt som vi tänkt - därav alla sår och skador. Men inget är allvarligt och jag är tacksam över att ha landat i gamla England. En vattengrav skulle jag inte gillat alls!

- Prata inte så där. Det låter så farligt.

Han skrattade.

- Jag älskar det. Jag har alltid velat flyga. Jag drömde om det som pojke.

- Och så fick ni tillfälle till det nu i kriget!

- Jag flög mycket redan innan kriget. Förresten pratar ni med en mycket betydelsefull person, om ni vill veta det.

- Ni presenterade er nog inte ordentligt. Ni borde lagt till er grad och fulla titel.

- Ledsen. Major Jameson Braith, RAF.

- Det låter bättre. Jag är mycket imponerad.

- Det var roligt. Jag ville att ni skulle bli det. En gång ska ni få se mig i uniform. Man säger ju att det inte finns något som kan få ett kvinnohjärta att slå fortare.

- Vi här i Little Walton ska göra vårt bästa för att uppskatta er efter rang, sade Lorna retsamt.

- Jag förstår inte vad ni menar med »vi», sade Jimmy utmanande. Jag har inte sett en kvinna under femtio i hela byn. Om jag stannar här länge till kommer jag snart att börja flirta med vår kommandant och efter det kan vad som helst hända.

Lorna fnissade. Hon kände lady Abbott och tanken på att någon skulle flirta med henne var nästan vanhelgande.

- Det var tråkigt att ni inte trivs här, sade hon.

- Har ni roligt här?

Lorna skakade på huvudet.

- Himmel, nej. Jag har inte tid. Och det påminner mig - jag måste gå nu. Tack för hjälpen, eller ska jag säga förseningen?

När hon log kom skrattgroparna fram i kinderna. Jimmy såg dem när han långsamt reste sig.

- Gå inte, sade han. Men om ni måste kan jag väl få hjälpa er med korgarna?

- Vi kan lämna kvar den stora, svarade Lorna. Peter, min bror, har lovat hämta den när han är färdig med tennisen. De andra två klarar jag.

- Dumheter! Jag vill absolut bära en.

- Han verkade beslutsam och Lorna gav upp.

- I så fall kan vi lika gärna ta allihop. Den stora kan vi bära mellan oss och sätta de mindre ovanpå.

Det var ganska tungt och de lämnade långsamt fruktträdgården, gick igenom en trägrind och kom in i prästgårdens trädgård.

- Peter bör vara mycket tacksam, sade Jimmy.

- Det blir han, försäkrade Lorna. Han avskyr att hämta och bära. Om ni förresten pratar med honom kan ni väl undvika att prata om flyg?

- Varför det?

- Han är så gräsligt intresserad. Han är bara sjutton men jag misstänker att han när som helst kommer att anmäla sig som frivillig och uppge fel ålder. Han hade gjort det tidigare om det inte varit för Pekes skull.

- Och vem är Peke?

- Min syster.

- Vilket konstigt namn!

- Hon är döpt till Patricia. Men när hon var baby snörvlade hon som en pekings och så fick hon namnet Peke. Hon och Peter är tvillingar.

- Är de lika?

- Det kan ni själv bedöma strax.

De gick runt hörnet på en tegelstensmur och så låg prästgården framför dem. Huset var en låg, oregelbunden byggnad, ursprungligen från elizabethansk tid, men numera ett arkitektoniskt potpurri som byggts till av olika generationer.

Trädgården var vanvårdad men var ändå vacker på sitt sätt. Överallt fanns blommor och buskar som inte ansats på årtal. I gräsmattan växte vilda tusenskönor och gräset var oklippt. Det var bara tennisbanan som var klippt men under det trasiga nätet var gräset högt.

Där fanns två spelare, båda iklädda skrynkliga grå flanellbyxor och vita skjortor. När Lorna och Jimmy närmade sig for en boll högt genom luften, passerade banan och försvann in bland rhododendronbuskarna.

- Inte en gång till, Peter!
- Game och set, blev svaret.

Peter kastade sin racket upp i luften och fångade den övermodigt.

- Det var inte rättvist, protesterade hans tvilling, men så fick hon syn på Lorna.

- Hej, sade hon. Peter slog mig igen med sina fuskmetoder.

- Du får ge igen, sade Lorna.

Peke kom emot Lorna och Jimmy. På avstånd såg hon ut som en slarvigt klädd pojke, men när hon kom närmare blev det uppenbart att hon en gång skulle bli en skönhet. Just nu var hon helt omedveten om det. Håret hölls bakåt för att det inte skulle falla i ögonen och hon surade barnsligt på ett sätt som hon alltid gjorde när det kom främlingar.

- Detta är min syster, sade Lorna till Jimmy.
- Hejsan!

Peke tog frikostigt för sig av körsbären ur en korg.

- Förfriskningar! Precis vad jag behövde, meddelade Peter som också kommit fram till dem.

- Nej, du låter bli dem, kommenderade Lorna. Jag hade ett gräsligt jobb med att plocka dem medan ni två roade er.

Och major Braith hjälpte mig med att bära dem. Så nu har du inget annat att göra än att hålla fingrarna ifrån korgarna, Peter!

- Major! utropade Peter. Bor ni på Hall?

- Ja.

- Fint. Då får vi träffa er ibland!

Peters förtjusning gick det inte att missta sig på och Jimmy log.

- Det får ni, lovade Jimmy. Ofta hoppas jag.

- Det låter bra, inte sant, Peke?

Nu log Peke. Det var tydligt att broderns förtjusning smittat av sig på henne.

- Vill ni hjälpa mig bära in korgarna? frågade Lorna. Jimmy!

- Naturligtvis.

Efter vissa resonemang gick de alla mot huset, alla med hjälpvilliga händer vilket förvånade Lorna - om hon inte vetat vilka motiv som låg bakom intresset att hjälpa till!

De satte korgarna i ett gammaldags skafferi med vitmenade väggar.

- Vad sägs om lite te, Lorna? undrade Peter. Majoren vill kanske ha en kopp?

- Jag stannar gärna, om jag får? svarade Jimmy.

Han sade det tveksamt, men Lorna fick ändå ett intryck av att han tänkt stanna. Hon blev lite besviken, varför visste hon inte.

Hon gick före till vardagsrummet som vette mot trädgården. Rummet var stort och hade franska fönster. Det var hemtrevligt trots den sorgliga samlingen möbler med slitna chintaöverdrag, alla lappade och lagade.

- Tvillingarna tar hand om er, sade Lorna. Jag går och lagar te.

- Men jag vill inte vara till besvär, sade Jimmy. Kan jag hjälpa till?

- Helst inte, svarade Lorna. Ni har hindrat mig tillräckligt idag!

Hennes leende tog udden av orden och så var hon borta medan Jimmy stod obeslutsam mitt på golvet.

- Ni kan ändå inte göra något, sir, sade Peter. Lorna lagar alltid te.

- Det ser ut som om Lorna gör det mesta här, svarade Jimmy och tände en cigarrett.

- Jag vet inte det, sade Peter svävande. Jag tror hon tycker om att arbeta, tror inte du det, Peke?

- Det har hon alltid gjort.

- Hur många är ni egentligen? undrade Jimmy.

- Bara Beth också, svarade Peke. Hon är i skolan nu, men hon kommer nog vid sextiden.

- Och hur gammal är hon?

- Femton.

- Och Lorna tar hand om er alla?

- Det är riktigt, sir, svarade Peter.

- Sluta kalla mig sir! Det får mig att känna det som om jag står med ena foten i graven. Jag heter Jimmy.

- Tack, svarade Peter röd i ansiktet av förtjusning. Har du något emot att berätta lite om dina flygningar?

När Lorna kom tillbaka med tebrickan satt tvillingarna på golvet och lyssnade intresserat. De märkte inte ens att Lorna kom in. Lorna såg förebrående på Jimmy.

- Ledsen, sade han. Det var inte mitt fel.

- Jag har god lust att inte ge er något te, hotade Lorna. Ni förtjänar det inte!

- Men Lorna! utbrast Peke. Kan du tänka dig att Jimmy har flugit över Berlin!

Lorna höjde ögonbrynen.

- Jimmy? sade hon frågande.

- Er ödmjuke tjänare, sade Jimmy Braith.

- Han lät både utmanande och retsam. Lorna blev förvirrad.

- Jag tror ... började hon men Jimmy avbröt henne.

- Var inte så högtravande, bad han. Jag har mycket trevligt och två av familjens medlemmar har godtagit mig. Varför ska ni streta emot?

Det fanns något vädjande, nästan oemotståndligt i hans mörka ögon och mjuka röst. Hon märkte först då att han hade en mycket behaglig röst och hon kände att det skulle vara svårt att neka honom något. Men ändå fanns något inom henne som sade henne att vara försiktig, att inte för snabbt ge efter för hans lite påträngande sätt. Han var för snabb.

Hon borde hålla honom på armlängds avstånd, men det var svårt. Lorna tvekade och var förlorad. Så Lorna sade inget medan tvillingarna fortsatte prata med sin hjälte.

- Gurksmörgåsar, varsågod.

- Och kakor! Lorna har då gjort sig till för vår gäst!

- Jag blir generad, sade Jimmy.

- Ta det lugnt, svarade Lorna glatt. Jag gjorde smörgåsarna för att inte gå för hårt åt vårt marmeladförråd.

- Jag ska ta med min ranson nästa gång.

Dörren öppnades och kyrkoherde Arthur Overton kom in. När man såg på honom förstod man varifrån barnen fått sitt utseende. Han såg ovanligt bra ut med nästan grekiskt rena drag. Pannan var hög och det silverfärgade håret tjockt. Axlarna var breda, nästan atletiska, och trots att han

såg mager och utbarbetad ut fanns det en glimt i hans ögon samt en antydning av humor i mungiporna.

– Lorna, lilla vän, jag har tappat bort min anteckningsbok, sade han. Är det imorgon eller ikväll jag ska på sammanträde?

– Imorgon, älskling, svarade Lorna. Kom och drick ditt te!

– Det låter gott. Jag trodde inte jag skulle kunna gå på sjukvårdskursen, men nu hinner jag med båda sakerna. Varför dricker ni te härinne?

– För att vi har en gäst, svarade Lorna. Pappa, detta är major Braith – han är konvalescent på Hall.

– Vi träffades bestämt igår, sir, sade Jimmy och hälsade.

– Goddag. Så trevligt att ni kom hit. Ja, jag var på Hall igår. Vad tycker ni om den här delen av världen?

– Jag har bara varit här några dagar, sade Jimmy. Men jag börjar ändra mitt första intryck.

Han såg på Lorna när han sade det och hon rodnade.

– Ni kommer nog tyvärr att tycka att det är lite tråkigt och isolerat, fortsatte kyrkoherden. Två saker som vi för tillfället är mycket tacksamma för.

– Ja, hit har väl flygräderna inte nått än, sade Jimmy.

– Ta i trä! ropade tvillingarna i munnen på varandra.

– Vad menar ni med det?

– Om inte Peke hade sett en hästsko hade vi aldrig kommit ombord på båten i Marseille.

– Marseille? Jimmy såg förvånad ut.

– Vi kom tillbaka ifrån Italien i april. Vi bodde hos vår moster och hon blev ifrån sig för hon trodde att Italien skulle komma med i kriget. Så hon skickade hem oss. Vi körde bil till Frankrike men vi kom iväg lite för sent så vägarna var redan ganska illa tilltygade.

- Men vi kom i alla fall till Marseille, fortsatte Peter. Vi var alla hungriga och trötta efter resan. Jag ville gå ner i hamnen för att se efter om det fanns någon båt där som vi kunde följa med, men moster och Peke ville först gå till ett hotell för att tvätta av sig och äta. Och så kunde vi inte bestämma oss.

- Vi stannade bilen och just då fick Peke syn på en hästsko som pekade mot hamnen, så vi körde direkt dit. Vi kom med på den sista båten som gick. Den var lastad med kol. De som kom efter oss hann inte med.

- Du skulle sett dem när de kom hem, insköt Lorna. De var alldeles svarta. Det tog en vecka att få dem rena igen!

- Det måste varit en besvärlig resa, sade Jimmy.

- Det var ruskigt spännande, svarade Peke. Fast vi var hungriga hela tiden. Sjömännen var jättehyggliga, men kan du tänka dig att det fanns ett äldre par med som hade massor med mat och de delade inte med sig!

- Vi får hoppas att de tappade sina ransoneringskort, sade Jimmy förhoppningsfullt.

- Såna som de behöver aldrig gå hungriga.

- Var inte för säker på det, sade kyrkoherden. Och många handlar lite dumt bara därför att de inte förstår bättre. De menar inget illa.

- Du söker alltid efter det bästa hos alla, sade Lorna och kysste sin far på pannan. Du är en idealist, älskling, och jag har kommit underfund med att de är de lyckligaste. De hittar så mycket fint överallt.

- På tal om fint, vad tror du om den nya Sterlingbombaren, Jimmy? frågade Peter. Har du flugit någon än?

Lorna stönade.

- Inte det igen! Det var ett misstag att ta en flygare till huset.

- Du store - var det rätt tid? utropade kyrkoherden när klockan slog. Jag måste iväg. Tyvärr kommer jag nog lite sent till kvällsmaten, så vänta inte på mig.

- Vi väntar och du måste försöka komma i tid, pappa. Du ska vara där klockan åtta och du måste ha lite mat i dig innan du går.

- Jag ska försöka, jag lovar, men jag har mycket att göra. Kyrkoherden reste sig. Adjö, mr Braith, jag hoppas vi får se mer av er.

- Jag kommer nog hit så ofta jag får, sir.

- Trevligt ... trevligt. Kom när ni vill. Lorna, förresten - jag träffade Michael imorse och han bad att få kvällsmat. Han ska med på kursen och måste operera på sjukhuset, så han hinner inte hem och äta.

- Himmel! Tur att du sa det. Köttpuddingen kan inte räcka åt alla. Lorna funderade lite. Men vi har nog ägg, vi får dryga ut med stekta ägg.

- Se inte så bekymrad ut, sade Jimmy. Och vem är Michael?

- Michael Davenport, svarade Peke innan Lorna hann säga något. Han är läkare här och Lornas sällskap.

- Så? sade Jimmy på ett sätt som visade att han inte var alltför förtjust över upplysningen.

- Var inte löjlig, Peke! Bry dig inte om henne. Michael är en gammal vän till familjen, vi har känt honom i årtal. Men barnen brukar reta mig, det är allt.

Lorna undrade varför hon tryckte så på detta. Hon tyckte sig se lättnad i Jimmys ögon men skämdes sedan över sig själv. Hon såg på klockan.

- Det börjar bli sent, sade hon. Jag vill inte jakta på dig, men jag är säker på att du måste tillbaka till Hall, och jag har mycket att göra.

- Men ... Lorna.

Tvillingarna lät förtvivlade.

- Det lät dessvärre som en marschorder, sade Jimmy och reste sig. Jag måste nog försöka dra mig tillbaka med så mycket värdighet jag kan uppbringa.

- Ledsen, sade Lorna. Jag vill inte vara oartig, men jag har faktiskt mycket att göra. Förstår du det?

Nu vädjade hon, lite rädd för att ha varit för brysk.

- Jag förstår, sade han smeksamt. Och jag förlåter dig om du följer med mig till fruktträdgården. Jag vill be dig om något.

- Kan du inte fråga här? undrade Lorna förvirrat.

- Du måste se till så att jag kommer iväg ordentligt. Hej då, tvillingar! Vi ses snart.

- Du glömmer väl inte de där böckerna? frågade Peter.

- Nej då, jag kommer med dem imorgon.

- Vad betyder det? undrade Lorna.

- Jag lovade dem bara några böcker, förklarade Jimmy lätt. Jag går gärna hit med dem.

Men Lorna förstod instinktivt att det bara var en ursäkt för att få komma tillbaka, men hon kunde inte säga något.

- Nå? frågade hon när de lämnat huset. Vad var det för viktigt du hade att säga?

- Se inte på mig så där. Du skrämmer mig.

- Dumheter!

- Det är sant. När du ler är du den mest förtjusande varelse jag sett. När du rynkar pannan påminner du om mina mest avskräckande släktingar.

- De har kanske orsak att verka avskräckande?

- Inte alls. Jag förstår inte varför du misstror mig så. Jag är egentligen en mycket rekommendabel ung man.

Lorna log och smilgroparna kom fram.

- Är du inte lite skrytsam nu?

- Jo då, och just nu inbillar jag mig dessutom att du vill träffa mig igen.

- Det verkar oundvikligt.

- Ja, det är oundvikligt, sade Jimmy allvarligt.

Lorna såg förvånat på honom.

- Varför det? undrade hon oskyldigt.

- Jag trodde du förstått det, sade Jimmy och hon rodnade.

Nu var de framme vid grinden till fruktträdgården.

- Du går fort fram, det brukar man inte göra här i trakten. Kom ihåg att vi i Little Walton är långsamma men säkra på vad vi gör.

- Jag är då säker, sade Jimmy. När får jag träffa dig imorgon?

- Ingen aning. Jag har mycket att göra.

- Vad gör du ikväll? Efter maten?

- Bara det vanliga. Hur så?

- Träffa mig då. Vi kan promenera och prata lite.

- Absolut inte! sade Lorna häftigt.

- Varför inte? envisades Jimmy lågt och vädjande. Varför är du rädd?

- Jag är inte rädd - jag förstår inte vad du menar. Det är bara ... bara meningslöst.

- Det är inte meningslöst och du är rädd.

- Nej! svarade Lorna men hon vågade inte möta hans blick och hon visste att han hade rätt. Jag måste gå, sade hon snabbt.

Han tog hennes hand.

- Kom ikväll, bad han. Jag väntar en timma. Vi måste vara inne klockan tio, men jag är här klockan nio och väntar.

- Dumheter, sade Lorna och försökte bli fri från hans grepp.

- Jag ska försöka bevisa att jag menar allvar. Vi ses vid niotiden då, Lorna.

Han lyfte handen till sina läppar men hon slet åt sig den.

- Du slösar bara bort din tid, sade hon. Jag kommer inte.

Hon väntade inte på hans svar utan rusade mot huset. Utanför stannade hon och märkte att hjärtat bultade häftigt och på ett främmande sätt. Hon gick långsamt och värdigt in i huset.

- Löjligt! sade hon högt när hon stängde det franska fönstret efter sig.

Andra kapitlet

– Berätta om honom!

Beth kom störtande in i rummet där Lorna just bytte kläder. Beth kastade hatt och kappa på sängen, satte sig på armstödet till en stol och svängde med benen.

– Berätta om vem?

Lorna hängde upp den svarta middagsklänningen på plats och såg på sin lillasyster.

– Flygaren så klart! Tvillingarna sa att han har varit här, men det enda de pratade om var flygplan. Jag vill veta lite om honom. Ser han bra ut? Hur träffade du honom? Typiskt min otur att jag inte var hemma.

– Jag träffade honom när jag plockade körsbär, om du absolut vill veta det, sade Lorna lågt.

– Berätta om honom, Lorna! Jag dör av nyfikenhet!

– Varför är du så intresserad? undrade Lorna, men hon visste redan svaret.

– Var inte dum. Jag är inte intresserad – jag är överförtjust! svarade Beth. Han kanske följer med oss på dans eller spelar tennis med oss.

– Han är sårad, sade Lorna. Annars hade han inte varit här. Han haltar och har ena armen i mitella. Jag tror inte han kan spela tennis.

- Så tråkigt. Men jag vill träffa honom ändå. När kommer han tillbaka?

- Ingen aning, svarade Lorna felaktigt. Hon tröstade sig med tanken att det var för Beths bästa.

Beth höll på att bli ett problem. Hon hade just börjat intressera sig för det motsatta könet lite väl mycket. Hon hade redan hunnit kasta sina blickar på en banktjänsteman och en ung bonde som for förbi huset varje dag på väg till torget. Men det sista hade varit en kortlivad affär, för tvillingarna hade fått veta att han var gift och hade fyra barn.

Men Beth hade genast börjat se sig om efter ett nytt föremål för sin beundran.

Ibland var det svårt för Lorna att kunna ta hand om Beth. Tvillingarna var betydligt lättare. De var så upptagna av varandra att omvärlden bekymrade dem föga. Men Beth hade börjat visa tecken på revolt och Lorna var rädd för framtiden.

Dessutom höll Beth på att bli familjens skönhet. Redan vid femton år var hon en frapperande skönhet. Håret var ljust, som Lornas, men det hade ett extra stänk av guld. Ögonen var fantastiskt blå och hyn hade en enastående kvalitet.

Beths enda fel var att hon var så klumpig. Men barnahullet skulle säkerligen försvinna med tiden. Beth var dock mycket öppen när det gällde sina förälskelser och det lugnade Lorna något. Familjen fick omedelbart veta allt om hennes senaste äventyr. Hennes glada humör och vackra utseende gjorde henne till en mycket älsklig person vilket ofta fick kritiska kommentarer att dö bort.

Lorna log nu och gav en kort resumé över eftermiddagen.

- Det är ju fantastiskt! utropade Beth. Precis som en roman. Längtar du inte vansinnigt efter honom, Lorna?

- Nej, svarade Lorna. Och jag tror inte att han kommer att besvara oss mer. Han kom nog bara hit av nyfikenhet.

Hon sade det likgiltigt men visste inom sig att hon skulle bli besviken om det visade sig riktigt. Hon ville träffa Jimmy igen - ville det mycket gärna.

Och varför inte? Det hände ju så sällan något.

- Tror du han är rik? undrade Beth drömskt.

- Det har jag inte haft en tanke på, sade Lorna kort. Gör dig iordning för kvällsmaten nu. Michael kommer.

- Jag vet. Pappa sa det.

- Är han tillbaka?

- Ja, han kom när jag gick hit upp.

- Varför sa du inte det? Han är tidig och jag vill prata lite med honom. Gå och snygga till dig.

Lorna sprang ner till fadern som var i sitt arbetsrum.

- Du är tidig, sade hon.

- Jag kom ifrån fortare än jag trott, svarade fadern. Vad snyggt klädd du är. Väntar vi gäster?

- Bara Michael och klänningen är över två år gammal.

- Är den? Jag trodde inte jag hade sett den förut, sade fadern frånvarande. Men jag hoppas att du inte vill ha mer kläder. Jag har just gått igenom räkningarna.

- Jag var rädd för det. Det var därför jag ville prata med dig. De är stora den här månaden, men jag kunde inte rå för det. Beth var tvungen att få lite nytt och tvillingarna har vuxit ur alla sina skor.

Kyrkoherden suckade.

- Jag vet. Och jag skulle behöva nya däck till cykeln. Robinson vägrade laga dem en gång till.